

ВИСТАВКА ВІРИ ВОВК

Протягом січня – початку лютого 2016 року в Національному музеї літератури України експонувалася виставка “Світло Віри Вовк”. Вона була приурочена до 90-річчя від дня народження цієї української письменниці, якій судилося народитися в Бориславі, здобути елітарну освіту в Німеччині і донині жити та працювати в Ріо-де-Жанейро.

Сама Віра Вовк зізнавалася, що в її творчості “дме простір від Карпат до Анд”, який вона заповнює світлом власної неординарної поезії, прози, драматургії, мистецьких та літературознавчих розвідок. А ще перекладів, зокрема, з української на португальську. Бо ж саме завдяки її перекладацьким зусиллям бразильські читачі змогли познайомитися з творами класиків української літератури (Г. Сковороди, Т. Шевченка, Марка Вовчка, І. Франка, Лесі Українки, М. Коцюбинського, В. Стефаника), знакових для письменниці поетів – П.Тичини й Б.-І.Антонича та покоління шістдесятників і представників так званої Київської поетичної школи (І. Драча, В. Шевчука, І. Калинця, І. Світличного, В. Симоненка, В. Стуса, М. Вінграновського, І. Жиленко, В. Голобородька, М. Воробйова, В. Кордуна, С. Майданської). Переклади текстів цих авторів склали кілька антологій, виданих Вірою Вовк у Бразилії і США. До них слід додати переклади українською творів португальських, бразильських, іспанських, французьких, німецьких поетів, що видавалися також за кордоном. Письменниця стверджує, що “порятунком від ностальгії за батьківщиною є праця для неї”. До того ж, зазначає вона, “вважаю, що пишучи про Бразилію, Мексику, Північну Америку, Грецію чи Італію, поширюю тим самим границі України”.

Саме книжки, що містять оригінальні твори Віри Вовк, – “Зоря провідна” (1955), “Каппа Хреста” (1969), “Любовні листи княжни Вероніки до кардинала Джованнібаттісти” (1967), “Меандри” (1979), “Мандаля” (1980, з тридцятьма витинанками авторки), “Карнавал” (1986), “Молебень до Богородиці” (1987), “Жіночі маски” (1993, 2014), “Зимове дійство” (1994), “Весняне дійство” (1995), “Маївка для Богородиці” (2004), “Ромен-зілля” (2007), “Напис на скарабею” (2007), “Коляда на Щедрий вечір” (2009), “Каравела” (2006), “Португальськомовні вірші” (2015), “Будова” (2015) та інші, як і численні видання згаданих перекладів, а також спогади письменниці і склали основу виставки. Питома частина їх з дарчими написи Віри Вовк – Національному музею літератури України, М. Коцюбинській, М. Лукашу, деяким іншим її знайомим. Відвідувачі музею відзначали естетичну вишуканість експонованих видань Віри Вовк, про які М. Коцюбинська з огляду на їх оформлення видатними художниками З. Лісовською, Ю. Соловієм, Л. Гуцалюком, як і власними витинанками авторки, відгукувалася як про окреме цілісне й унікальне мистецьке явище. Отже, експозиція виставки мала цілком автентичне й естетично споріднене художнє оформлення, яке складало ілюстрації до книжок письменниці. Також було розміщено на виставці й кілька листівок Віри Вовк, що були виготовлені нею власноруч.

Назагал експозиція виставки “Світло Віри Вовк” у Національному музеї літератури України може бути наочним коментарем до такого твердження письменниці: “Я посвятила своє життя творчості й перекладові, щоб показати світові зболіле й прекрасне обличчя України, її щедру душу і широке серце. Якщо, хоч у малому, мені це вдалося, дякую Господу, свідомо, що українська культура заслуговує на багато більшого старання від нас усіх”.

Павлина Дунай
м. Київ

Отримано 4 лютого 2016 р.